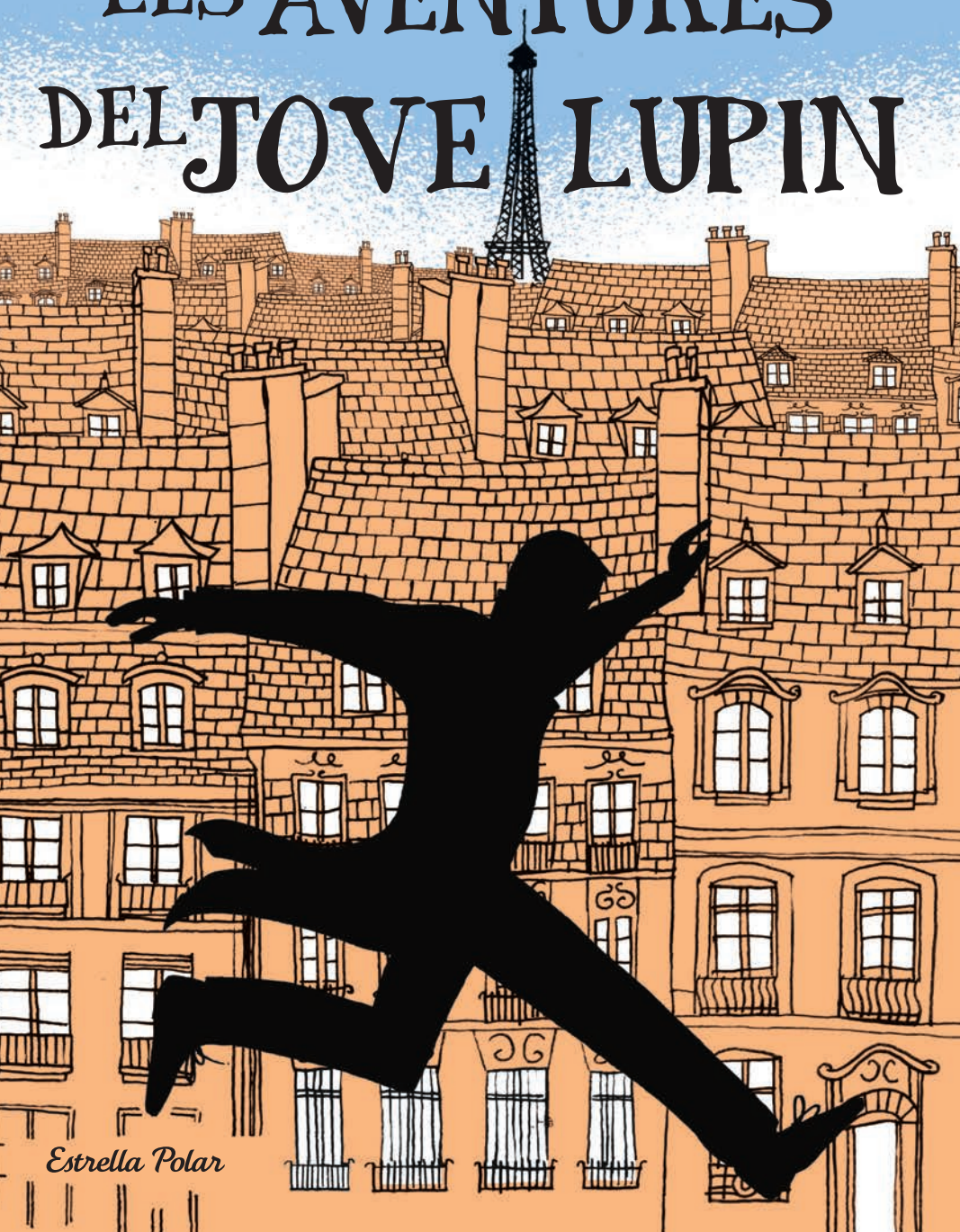

Marta Palazzesi

LES AVENTURES
DEL JOVE LUPIN

Estrella Polar

Marta Palazzesi

LES AVENTURES
DEL JOVE LUPIN

Traducció de Xavier Solsona

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Le avventure del giovane Lupin*

© Adriano Salani Editore, 2019

© del text, Marta Palazzesi, 2019

© de la traducció, Xavier Solsona, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2023

ISBN: 978-84-1389-510-9

Dipòsit legal: B. 7.129-2023

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Capítol u

Un dilluns com qualsevol altre

PARÍS, 1889

Havien passat dos anys i mig des que havia deixat l'orfenat Laurent i, tot i les esperances de la seva directora, jo no m'havia mort. Ben al contrari. Aquell dilluns 6 de maig de 1889, dia de la inauguració de l'Exposició Universal, em sentia ple de vida i d'entusiasme. Els carrers de la ciutat eren un formiguer i rius de parisencs, gent de províncies i estrangers s'acostaven a la torre Eiffel, l'estructura més espectacular que jo havia vist mai. L'ambient era febril: un incessant anar i venir de carruatges conduïts per cotxers encarcerats, venedors ambulants que miraven de col·locar les seves mercaderies i crits d'excitació.

—...un fonògraf, et dic, un aparell que fa música sense que ningú la toqui!

—...aquell Peugeot és un boig! Un tricicle de vapor? No anirà enlloc això, ja t'ho dic ara.

—...la torre Eiffel és un veritable horror, gràcies a Déu que d'aquí uns anys la tiraran a terra!

El Sena corria plàcidament darrere meu i jo, repenjat a la barana de pedra, observava atentament la multitud.

De seguida vaig advertir la presència de dues senyores ben vestides amb colors primaverals, paraigües, barrets i unes bosses de mà als canells. Feien tota la flaire de viure al primer *arrondissement*, el barri dels més rics.

—Vull anar al Poblat Africà —va exclamar la dona del vestit rosa.

—Oh, no —va replicar la seva amiga, que vestia de blau—. Anem a la Galeria de les Màquines.

Eren dos objectius temptadors, sens dubte, però l'energumen que caminava uns passos enrere no feia una pinta gaire tranquil·litzadora. Aquelles dues dones havien de ser molt riques, per anar escortades així.

«Jo soc ràpid, però ell és un tros d'armari, si m'atrapa estic perdut. I allà hi ha uns gendarmes que segur que tenen ganes de gresca». La visió d'aquell energumen trencant-me el coll abans d'entregar les meves pobres restes als gendarmes em va passar per davant dels ulls. «No, massa arriscat».

Però aleshores vaig sentir la resposta de la dona de blau.

—No em vull acostar al Poblat Africà ni tampoc a aquells d'allà. Em fan cosa, són tan lletjos, bruts i... *salvatges*.

Ara ja no tenia cap altra opció. Amb un sospir resignat, vaig començar a seguir aquell energumen i les dues senyores cap als pavellons de l'Exposició.

Per entendre'ns: a mi la política colonial del meu país m'importava un rave, però, per la meua condició, sentia una simpatia natural pels desemparats, els oprimits i els miserables. I aquelles persones, arrencades de la seva terra i tancades en els anomenats «zoos humans» per a diversió dels visitants, encaixaven en una d'aquelles categories, si no en totes.

El moment oportú per entrar en acció no va trigar a arribar: les meves dues víctimes i el seu descomunal acompanyant es van parar a escoltar l'home que tocava l'acordió al peu de la torre Eiffel. Un mico petitó amb una armilla vermella feia cabrioles al ritme de la música damunt la seva espatlla.

Vaig deixar que la gentada que s'aplegava al voltant del músic engolís les dues dones i l'home i vaig esperar.

—Ai! —va cridar de sobte algú, quan la mona va començar a llançar closques de nous contra els espectadors.

—Anem, anem! —va exclamar la dona de rosa. Ella i la seva amiga es van fer enrere i van xocar contra el mur de persones que hi havia al darrere. L'energumen va començar a obrir-se pas a cops de colze per acostar-se a elles.

Va ser en aquell moment de confusió que vaig entrar en acció. Em vaig esmunyir entre la multitud i em vaig apropar a la dona que anava de blau. Les meves mans van trobar de seguida la seva bossa i van agafar un mirallet decorat i una petita pin-

ta de nacre. Després em vaig concentrar en l'altra dona; fora el braçalet d'or del seu canell i fora l'agulla que li subjectava el barret.

Estava a punt de tocar el dos quan vaig notar una pressió al canell: una mà grossa i peluda amb els dits coberts de borrhissol negre. Vaig alçar la vista.

—On volies anar, lladregot? —va exclamar l'energumen—. Vine, que anirem a fer un tomb... Aiii! Bèstia immunda!

La petita mona d'armilla vermella havia saltat al cap de l'home i li havia ficat les potes als ulls.

—Agraeixo la invitació, però millor un altre dia! —vaig exclamar, quan em vaig notar el canell lliure. Em vaig girar i vaig arrencar a córrer cap al Sena, mentre el mico, arrapat als cabells de l'energumen, li impedia veure cap a on m'havia escapat.

Vaig travessar el pont de la plaça de la Concorde, i quan em vaig ficar entre els luxosos edificis del primer *arrondissement* vaig afluixar la marxa i em vaig fer passar per un noiet de bona família. Ningú no s'hauria imaginat mai que les butxaques d'aquell jovenet tan ben vestit estiguessin en realitat plenes d'objectes robats.

Vaig arribar a Montmartre, el barri on vivia en aquella època, però no vaig anar a casa. Em vaig ficar per un carreró impregnat dels vapors bullents de les bugaderies que hi havia darrere la plaça Pigalle. La que m'interessava a mi era la tercera, la més gran. Vaig trobar la seva propietària, la impo-

ment madame Malaquais, fumant en pipa asseguda en un tamboret.

—Portes roba bona —em va comentar quan em va veure, embolicada amb el seu xal negre que li arribava als peus. La calor li envermellia el rostre arrugat, i duia els cabells blancs recollits en una trena cargolada damunt del cap.

—Me'ls podria tornar que semblin nous? Els pantalons estan tacats. Els necessitaria aquesta nit.

Madame Malaquais es va treure la pipa de la boca. Em va fer un gest perquè m'hi acostés i va examinar les esquitxades de fang amb els dits esgrogueïts pel tabac.

—Un lladre que torna el que ha robat —va comentar—. Quin sentit té robar peces de roba per tornar-les al cap de poques hores?

—Ja ho sap, només les necessitava per disffresar-me.

—Tenint en compte com vas sempre d'estripat, te les podries haver quedat.

—Soc un sentimental. M'agrada anar estripat.

Madame Malaquais va deixar anar un so a mig camí entre un riure i un renill.

—No he entès mai com raona el teu cap, noi —va concloure, exasperada.

Vaig entrar a la bugaderia i em vaig despullar darrere d'un paravent. La meva roba «estripada» era allà, plegada en un racó. Me la vaig posar de pressa, i vaig passar el botí d'una butxaca a l'altra.

—Vindré cap a mitjanit —vaig dir, sortint de darrere el paravent.

Madame Malaquais, sense deixar de mastegar tabac amb aire sorrut, va remugar alguna cosa i va manar a una de les seves noies que s'encarregués de la roba.

—Estàs massa prim —va dir finalment.

—Ha vist mai un lladre gras?

Tot i sentir-la rondinar, li vaig fer un petó a la galta i me'n vaig anar. Just abans de tombar la cantonada del carrer, però, em vaig girar. Vaig poder veure com madame Malaquais es ficava una mà entre els cabells blancs i somreia quan, entre els dits, es va trobar la petita pinta de nacre.

Vaig continuar fins a casa per un carreró, on, a la llunyania, es distingien les enormes bastides de l'església del Sagrat Cor. Feia un dia de sol preciós i els nens corrien descalços per la vorera, seguits pels crits de les mares. Em vaig parar en una *boulangerie* a comprar pa, i quan vaig sortir de la botiga em vaig trobar una mona amb armilla vermella i aire familiar que m'esperava.

—T'has portat molt bé, Tricher —li vaig dir agafant-lo en braços—. Si no arriba a ser per tu, aquell paio em fa la cara nova. —L'animal va fer un xislet de satisfacció i va ficar el cap a la bossa del pa—. No, això no és per a tu. —Li vaig donar el braçalet d'or—. Porta-l'hi al Pascal. Necessita un acordió nou. —Després m'ho vaig repensar i li vaig donar un tros de baguet. La mona va xisclar

de satisfacció i se'n va anar amb el seu valuós botí.

Vaig continuar fins al cap del carrer i vaig passar per una placeta quadrada, on alguns pintors, asseguts davant dels cavallets, buscaven captar l'ambient del barri. Després vaig enfilat per un carreró en pendent voltat d'antigues vinyes abandonades i... allà la tenia, amb la seva torreta que despuntava, els finestrons atrotinats i la porta pintada de blau: la Forca, l'edifici amb més mala reputació de tot París.

Casa meva.